

Blues kräver människor

För gitarristen Henrik Olsson är skapandet i nuet viktigast

Han ser sin musikaliska utveckling som ett livslångt projekt. Just inom hans bluesaktiga stil finns det också alla möjligheter att ta med sig musiken hela livet. Gitarristen och sångaren Henrik Olsson är aktuell med sitt första album.

I höstas kom den till slut efter flera års arbete, gitarristen och sångaren Henrik Olssons första album "My Story". En skiva som innehåller elva bluesiga låtar och är utgiven på egen hand under namnet Henrik Olsson Band.

– Jag har ju hållit på med så många stilar och genrer och coverband hit och coverband dit som jag åkt runt med. Jag har aldrig riktigt gjort det som jag verkligen tycker är kul. Det har alltid varit andras låtar, och det är egentligen inte att det är

mina låtar som är det viktiga med skivan utan det var genren jag ville åt. Den improviserade gitarrmusiken där man skapar i nuet. Den finns visserligen inom jazzmusik och metal, men det är inte alls mina genrer, utan den är tydligast inom den bluesaktiga musiken där gitarren får ta plats.

Att det blev en fysisk skiva var viktigt för Henrik Olsson berättar han när Hjälmarens Tidning träffar honom hemma i Österåker.

– Den finns ju kvar. Visst finns det saker på den som jag skulle vilja göra annorlunda och ändra, men det var också skönt att säga "ja, men stopp här nu är vi klara" och gå vidare. Jag ser mitt musicerande som en utveckling hela livet så det här är bara ett delmål. Många ror liksom aldrig det i hamn, det blir bara nästan en produkt eller en sak, men det här är verkligen något som jag blev klar med.

Skivor fungerar nuförtiden ofta mer som visitkort än som produkter man säljer i stora mängder, och att ha "My Story"-cdn att visa upp för att skaffa spelningar är också viktigt för Henrik.

– Det är så här jag låter. Det är så här jag rent musikaliskt spelar gitarr. Det är inget fusk, det är så här jag sjunger. Gillar man stilen så hör man klart och tydligt hur jag låter. Målet var ju att göra klart skivan och när den nu är klar tänker man att "nu är det lugnt". Men det är en jätteprocess som börjat. Man får lägga ut krokarna precis överallt och säga till folk "jamen, lyssna på det här". Förhoppningsvis lönar sig allt det jobbet så småningom för det har det inte gjort än kan jag säga. Än så länge är allt på egen bekostnad.

Hur många timmar som Henrik Olsson har lagt på att färdigställa

"My Story" vill han knappt ens tänka på.

– Nej, det är helt absurt alltså. Jag försöker öva varje dag så bara de timmarna är enormt många. Var ska man börja räkna? Jag tog ju tjänstledigt från jobbet för att kunna skriva låtar och sedan all inspelning. Men jag ser det som en investering i mig själv och mitt eget, och jag känner mig mycket lugnare med att göra andra saker nu. Jag vet att jag faktiskt har gjort någonting som klart och tydligt är mitt eget skapande. Det är otroligt skönt för själen att verkligen få skapa på det sättet, och inte bara spela efter andras tycke och smak. Det här är helt och hållet mina egna idéer så för mig är det otroligt värdefullt att ha gjort den här skivan.

På skivan står det som sagt Henrik Olsson Band, men är det då verkligen ett fast band som han har bakom sig?

– Eftersom jag har jobbat som frilans själv har det blivit som ett frilanskollektiv. Jag har haft tre olika trummisar och tre olika basister på skivan. Det är folk som jag har mött på vägen och som jag tycker spelar väldigt bra. Jag hade turen att de ställde upp och det känns också kul att få dokumentera vårt samarbete. Förhoppningsvis får jag chansen att ringa dem om spelningar framöver. Att inte ha ett fast band har varit planen, för det är utvecklande att få spela med nya personer i nya situationer.

Den som funnits med hela tiden är keyboardisten Pasi Oksanen, som varit medproducent och som även har studion där "My Story" är inspelad.

– Honom gör jag mig inte av med i första taget. Han har varit ovärderlig. Han trodde på hela idén. Man behöver träffa de där människorna som hjälper en åt rätt håll. Jag var intresserad av skapandet mellan musiker så vi gjorde ganska mycket live i studion. Jag hade grundidén klar, men det är det som är så fascinerande med blues. Att det finns fasta former, men sedan är det jättemycket skapande runtomkring. Blues går inte att programmera, den måste göras med riktiga människor.

Bluesen kom in i Henrik Olssons liv på allvar när han redan lämnat tonåren, men fördelen med den är att han aldrig kommer att växa ifrån den, menar han.

– Jag växte upp när det var syntare och hårdrockare så det var det helt och hållet tills jag som liten pojke fick vara med en äldre kompis boogierockband och jamma. Det var en första kontakt med den världen. Sedan träffade jag en gitarrist, när jag pluggade på Åsa folkhögskola, som startade ett bluesband där jag spelade bas och sjöng och då var jag 21–22.

Jag har aldrig tyckt att jag behärskat bluesen, utan mitt sätt att lära mig är göra den på mitt eget vis. Så jag är egentligen ingen traditionell bluesgitarrist, utan gillar skapandet på gitarren. Jag tror att man behöver mogna med bluesen, och jag tror att man blir bättre och bättre ju äldre man blir. Det är inga problem att vara 60 och spela blues och det är det sköna med den stilen.

Om bluesen är något som Henrik Olsson anser att han fortfarande håller på att sätta sig in i så gick valet av huvudinstrument betydligt snabbare.

– Jag hade två äldre bröder som spelade akustisk gitarr, och då var det ju naturligt att jag ville lära mig det de kunde. Mina bröder hade ingen högre musikalisk talang så jag lärde mig väldigt, väldigt snabbt allt de kunde.

Självklart så har han en favoritgitarr bland alla han spelat på.

– Jag har hållit på och grejat så det nästan är löjligt med gitarrer för att testa vilka som är mest lättspelade eller ser bra ut eller vad det kan vara. Men den jag velat hela tiden återkommer till är min Fender Stratocaster. Min första gitarr var en sådan typ av gitarr, och även om jag har flera mer lättspelade så är det ändå min strata som jag nästan jämt spelar på. Jag känner mig hemma på den gitarren och det är den jag kan uttrycka mig mest med.

Sången har inte varit lika självklar.

– Min första idé med sången var att om jag som gitarrist också kunde köra bra så visste jag att jag skulle få fler jobb. Så när jag pluggade tog jag chansen att ta så många sånglektioner som möjligt. Jag har försökt utveckla sången, men jag tror inte att jag sjunger riktigt som en traditionell sångare.

Jag måste ändå säga att det är gitarren som är det viktigaste i mitt uttryck.

När Henrik gick på gymnasiet fanns det ingen musikprofil på de lokala skolorna, men det tog han igen med råge senare genom att studera musik på folkhögskolorna Åsa och Kävesta samt musikhögskolan i Örebro.

– Det var otroligt roligt. Jag tyckte det var så roligt med alla möten. Det behövde inte bara vara gitarrister, alla hade sin story att berätta. Att träffa andra musikaliska människor ger både inspiration och kunskap. Möten är kul.

Han jobbar som musiklektare.

– Mina elever är praktiskt taget vuxna och otroligt ifrågasättande och i vissa sammanhang nästan på en högre nivå än jag själv. Jag måste vara på alerten hela tiden och ifrågasätta hur jag själv gör vilket gör att jag utvecklas jättemycket. De här 17–18–19-åringarna är otroligt snabba i sin utveckling. Jag önskar att jag hade haft samma drivkraft i den åldern, för de är helt enorma.

Men sedan ska man vara uthållig också?

– Precis, man måste ha något att sukta efter också. Det får inte gå för lätt för då tror jag att man väldigt lätt tappar intresset. Det måste finnas ett sug att fortsätta utvecklas. Det är ju ett helt annat upplägg med dagens teknik. Det är bara att koppla upp sig mot Youtube så kan man se varenda gitarrist i hela världen. Jag hörde Gary Moore på en inspelning och tyckte att det var bra, men det var först långt senare som jag fick se honom live. Men det finns förstås för- och nackdelar med att ha mycket eller begränsad information.

Henrik Olsson är mycket nöjd med att bo i Österåker, men tycker

att det skulle kunna finnas större förståelse för vad som krävs för att göra verkligt professionella insatser som musiker i trakten.

– Jag turnerade mycket framförallt med ett Abba-coverband och längtade ut på landet efter något slags lugn och skapandero. Just känslan av att stå i Marshall-fyrtolvan i huset och vrida på klockan tolv på natten utan att det störde någon – otroligt härlig känsla.

– Det som kan vara svårt just i de här krokarna är att få en professionalism inom musiken. Det är inte kvaliteten det handlar om utan mer folks idé om vad musik kostar. Det är svårt att få betalda jobb överhuvudtaget, och där gläds jag i andra städer där man har en klar idé om att när man jobbar som musiker så är det som vilket annat jobb som helst. Annars tycker jag att man försöker och gör väldigt mycket. Men det är just det där att peta upp det en nivå till så att vi verkligen kan matcha andra städer, framförallt när det gäller ljud och ljus. Jag spelar inte bättre än så bra som det som sköter ljudet åt mig är. Det är jag beroende av och det är klart att det blir skillnad om man använder proffs. Det är en kostnad som arrangörerna oftast vill slippa, men det är otroligt värdefullt och viktigt. Se på Gabriel Forss allsångare i somras där man hade en proffsig ljudfirma och en ordentlig scen. Då blev det plötsligt på riktigt. Man kan göra det på riktigt även i Katrineholm. Det finns mycket duktigt folk att använda, bara man vågar göra det. Jag tror att publiken uppskattar det, och att den som får uppleva riktigt proffsiga konserter får mer energi att lägga på sitt vanliga jobb. Så det kan vara otroligt värdefullt för hela kommunen.

Urban Århammar

